

*Má moc,
o ktorej zatiaľ
netuší*

MÁGIA RODU THORNOVCOV

Margaret Rogerson

YOLIO

Margaret Rogerson

MÁGIA
RODU
THORNOVCOV

Preložila Katarína Figová

Margaret Rogerson
SORCERY OF THORNS

Copyright © 2019 by Margaret Rogerson

All rights reserved.

Translation © 2024 by Katarína Figová

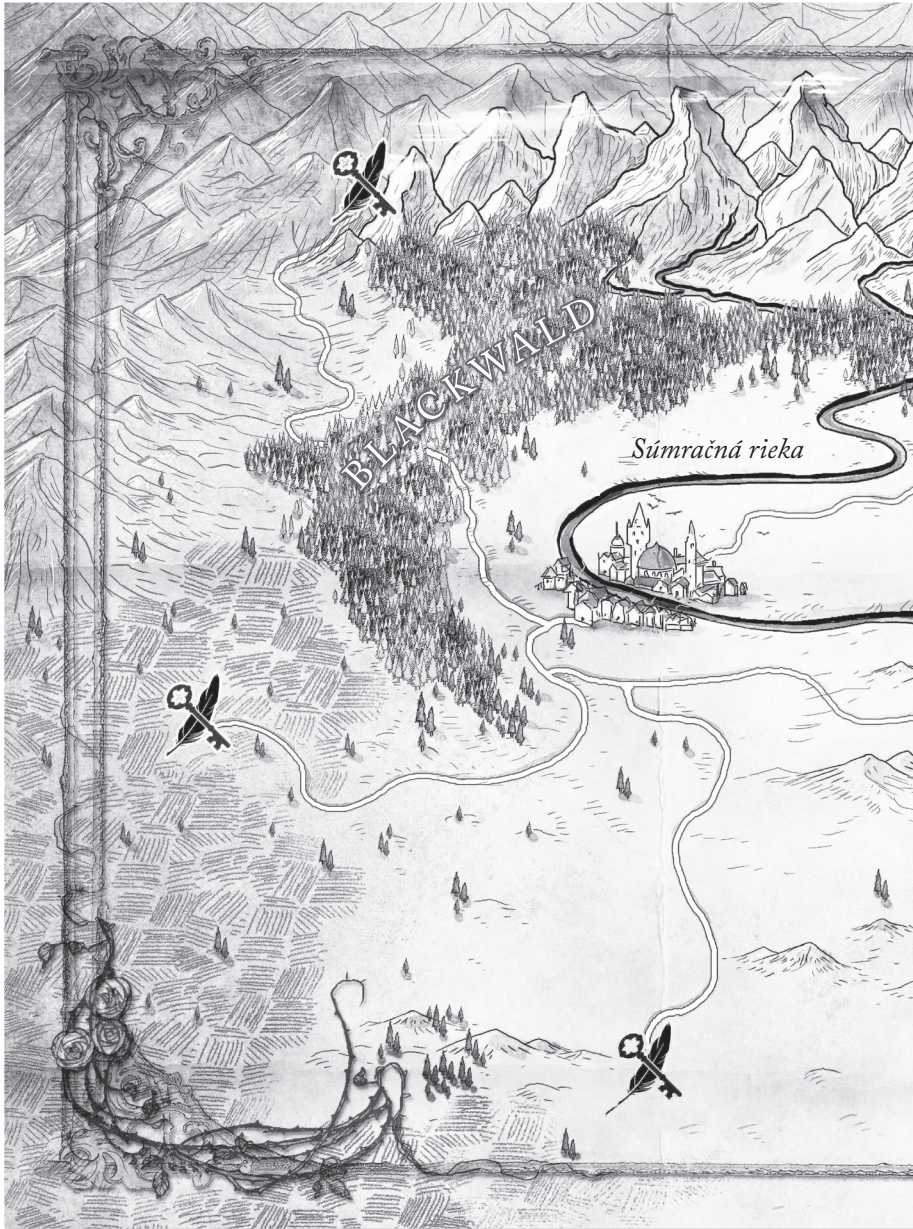
Jacket illustration copyright © 2019 by Charlie Bowater

Map by Robert Lazzaretti

Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9312-0

*Všetkým dievčatám, ktoré našli
samy seba v knihách*

JEDEN

Ked' nastala noc, do veľknižnice v Summershalle zavítala smrť. Prišla v koči. Elisabeth stála na nádvorí a sledovala, ako sa bránami prehnali kone s divými očami a penou okolo papúľ. Posledné záblesky zapadajúceho slnka osvetľovali okná vysoko na veži veľknižnice, až sa zdalo, že miestnosti vnútri horia. Ale svetlo rýchlo bledlo a tiene naťahovali dlhé prsty k anjelom a chrličom usadeným na rímsach vlhkých od dažďa.

Keď koč s hrmotom zastal, na jeho boku sa zaskvel pozlátený znak: prekrížené brko a kľúč, symbol Kolégia. Kovové mreže premenili zadnú časť koča na celú. Hoci bola noc pomerne chladná, Elisabeth mala dlane vlhké od potu.

„Scrivenerová,“ prehovorila žena vedľa nej. „Máš pri sebe soľ? A rukavice?“

Elisabeth potľapkala kožené remene, ktoré mala prekrížené na hrudi, a nahmatala vrecká, ktoré na nich viseli. Na boku mala zavesenú plechovku so soľou. „Áno, pani riaditeľka.“ Chýbal jej už len meč. Ale ten získa, až keď absolvuje roky tréningu na Kolégiu a stane sa strážkyňou. To sa podarilo len niekoľkým knihovníkom. Ostatní sa buď vzdali, alebo umreli.

„Dobre.“ Riaditeľka sa odmlčala. Bola to rezervovaná a elegantná žena s ľadovo bledou tvárou a vlasmi červenými ako oheň. Od ľavého spánku sa jej až k čeľusti tiahla jazva, vraštila jej líce a neustále ťahala jeden kútik úst do boku. Aj jej hrud' pretínali kožené popruhy, ale na rozdiel od Elisabethinho rúcha učnice riaditeľka mala na sebe uniformu strážkyne. Svetlo lampa sa odrážalo od mosadzných gombíkov na jej tmavomodrom kabáte a od vyleštených číziem. Mala pripásaný štíhly špicatý meč s jagavými granátmi na hlavici.

Ten meč bol v Summershalle slávny. Volal sa Besovrah, a keď mala riaditeľka len devätnásť rokov, bojovala s ním proti zlotvorovi. Vtedy získala aj jazvu, o ktorej sa povrávalo, že jej spôsobuje neznesiteľnú bolesť, vždy keď prehovorí. Elisabeth pochybovala o pravdivosti týchto klebiet, ale fakt bol, že riaditeľka vždy volila slová starostlivo a rozhodne sa nikdy neusmievala.

„Pamätaj,“ pokračovala napokon riaditeľka, „ak začuješ v hlave hlas, keď vojdeme do krypty, nepočúvaj ho. Máme do činenia s triedou osem, starou celé storočia, a neradno sa s ňou zahrávať. Odkedy vznikla, dohnala k šíalenstvu desiatky ľudí. Si pripravená?“

Elisabeth preglgla. Hrča v hrdle jej nedovolila odpovedať. sotva dokázala uveriť, že sa s ňou riaditeľka naozaj rozpráva, nieto že ju povolala, aby jej pomohla s prepravou zásielky do krypty. Takej zodpovednosti sa zvyčajne obyčajnej učnici nedostalo. Nádej sa v jej vnútri zmietała ako vták uväznený v dome, ktorý vzlieta a padá a znova vzlieta a zo všetkých síl sa snaží dosiahnuť prísľub širšieho neba v diaľke. No vzápätí ňou preletel tieň zdesenia.

Dáva mi šancu dokázať, že som hodná tréningu strážcov, pomyslela si. Ak zlyhám, zomriem. Tak budem aspoň na niečo

dobrá. Môžu ma pochovať do záhrady, aby som sa stala živnou pôdou pre redkovky.

Utrela si dlane do rúcha a prikývla.

Riaditeľka vykročila krížom cez nádvorie a Elisabeth ju nasledovala. Pod nohami im chrupčal štrk. Keď sa priblížili ku koču, do nosa im doľahol odporný zápach pripomínajúci rozmočenú kožu hnijúcu na brehu mora. Elisabeth vyrástla vo veľknižnici obklopená atramentovo-pergamenovým pachom magických kníh, ale toto bolo niečo celkom iné. Zápach ju štípal v očiach a na ramenách jej z neho naskakovala husia koža. Dokonca znervózňoval aj kone. Vzpínali sa, odkopávali štrk a ignorovali snahu kočiša upokojiť ich. V istom zmysle im závidela, pretože ony aspoň nevedeli, čo sa celú cestu z hlavného mesta viezlo za ich chrbtami.

Z prednej časti koča zoskočili dvaja strážcovia, ruky mali položené na rukovätiach mečov. Elisabeth sa nútila necúvnuť, keď na ňu vrhli zamračené pohľady. Namiesto toho sa vystrela a zdvihla bradu v snahe napodobniť ich nevzrušené výrazy. Možno si meč nikdy nevyslúži, ale aspoň sa môže tváriť, že má dosť odvahy na to, aby s ním mohla narábať.

Riaditeľka zaštrngotala kľúčmi a zadné dvere koča sa s vrzgotom otvorili. Na prvý pohľad sa šerá, železom obrúbená cela zdala prázdna. Potom Elisabeth rozoznala na podlahe nejaký predmet: plochú štvorcovú železnú truhlicu, zaistenú viac než tuctom zámkov. Nezasvätenému by takéto opatrenia mohli pripadať absurdné, no rýchlo by zistil, že nie sú. Do ponurého ticha sa z truhlice ozvalo jediné buchnutie, také silné, že zatriaslo celým kočom a dvere zalomozili v pántoch. Jeden z koní zaerdžal.

„Rýchlo,“ súrila riaditeľka. Chopila sa držadla na truhlici a Elisabeth schytila druhé. Spoločne truhlicu nadvihli

a vykročili k dverám knižnice, nad ktorými dvaja plačúci anjeli držali zvitok s vyrytým nápisom: OFFICIUM ADUSQUE MORTEM. Motto strážcov. *Slúžiť až do smrti.*

Vstúpili do dlhej kamennej chodby osvetlenej mihotavým svetlom pochodní. Elisabeth už v ramene cítila ťarchu truhlice. Tá sa už síce nehýbala, no Elisabeth sa tým nedala uchlácholiť, pretože tušila, čo to znamená: kniha vnútri počúvala. Čakala.

Pri vchode do krypty stál ďalší strážca. Keď zbadal Elisabeth po riaditeľkinom boku, v malých očiach sa mu zaleskol odpor. Bol to strážca Finch, prešedivený, krátkovlasý muž s opuchnutou tvárou, v ktorej sa jeho črty strácali ako hrozienka v koláči. Medzi učňami bol neslávne známy tým, že mal pravú ruku väčšiu a svalnatejšiu ako ľavú. Často si ju totiž cvičil tým, že ich šľahal bičom.

Elisabeth stískala držadlo truhlice tak silno, až jej obeleli hánky, inštinktívne sa pripravovala na úder, ale Finch jej pred riaditeľkou nemohol nič urobiť. Zamrmal si čosi popod nos a zatiahol za reťaz. Padacia mreža kúsok po kúsok stúpala a dvíhala ostré čierne zuby nad ich hlavy. Elisabeth vykročila vpred.

A truhlica sa *mykla*.

„Pokoje,“ zvolala riaditeľka, keď ich obe hodilo do kamennej steny a ledva udržali rovnováhu. Elisabeth stiahlo žalúdok. Čizma jej ostala visieť cez okraj točitého schodiska, ktoré sa nebezpečne skrúcalo dole do temnoty.

Zasiahla ju strašná pravda. Grimoár chcel, aby spadli. Predstavila si truhlicu, ako sa rúti dole schodmi, dopadne na kamennú podlahu a otvorí sa – a to všetko jej vinou...

Riaditeľka jej stisla plece. „To je v poriadku, Scrivenerová. Nič sa nestalo. Chyť sa zábradlia a pokračuj.“

Elisabeth sa s námahou odvrátila od Finchovho odsudzujúceho pohľadu. Zostupovali dole po schodoch. Zdola vanul chladný podzemný vzduch, páchol po studených kameňoch, plesni a čomsi neprirodzenom. Samotný kameň bol nasiaknutý zlobou starobyľých predmetov, ktoré celé stáročia chradli v temnote. Vzduch napĺňala prítomnosť vedomí, ktoré nedriemali, myslí, ktoré nesnívali. Tony zeme nad nimi prehlbovali ticho a Elisabeth počula, ako jej v ušiach pulzuje jej vlastný tep.

Detstvo strávila tým, že objavovala nespočetné zákutia a škáry veľknižnice, strkala nos do jej nekonečných tajomstiev, no ešte nikdy nebola vnútri krypty, ktorá celý život číhala pod knižnicou ako príšera, čo sa skrýva pod posteľou.

Toto je moja príležitosť, pripomínala si. Nemôže sa nechať opantať strachom.

Ocitli sa v miestnosti, ktorá pripomínala podzemnú hrobku v katedrále. Steny, strop aj podlaha boli vytesané z rovnakého sivého kameňa. Kanelované stĺpy a klenuté stropy boli vyrobené s umeleckým citom, či dokonca s akousi zbožnou úctou. Vo výklenkoch pozdĺž stien stáli sochy anjelov, pri nohách sa im mihotali sviečky. Smutnými a pochmúrnymi očami dozerali na rady železných políc v krypte. Na rozdiel od políc v hornej časti knižnice tieto boli privarené na miesto. Zamknuté truhlice, ktoré na nich stáli, boli zaistené reťazami.

Elisabeth presviedčala samu seba, že šepot vychádzajúci z truhlíc, ktoré míňali, je len výplodom jej fantázie. Reťaze pokrývala hrubá vrstva prachu. S väčšinou truhlíc sa nehýbalo celé desaťročia a ich obyvatelia tvrdo spali. No aj tak mala pocit, že ju niekto sleduje, až jej prebehol mráz po chrbte.

Riaditeľka ju viedla popri policiach k cele, uprostred

ktorej stál stôl pripevnený k podlahe. Jeho atramentom zafarbený povrch osvetľovala žltkastým svetlom jediná olejová lampa. Truhlicu, ktorá až znepokojivo spolupracovala, položili na stôl vedľa štyroch obrovských rezných rán, pripomínajúcich stopy po pazúroch. Elisabeth pohľadom neustále zabiehala k škrabancom. Vedela, čo ich spôsobilo. Vedela, čo sa stane, keď sa grimoár vymkne spod kontroly.

Zlotvor.

„Aké opatrenie vykonáme ako prvé?“ opýtala sa riaditeľka, čím ju vytrhla z myšlienok. Skúška sa začala.

„Soľ,“ odvetila a siahla po plechovke visiacej na jej boku. „Tak ako železo, aj soľ oslabuje démonické sily.“ Ruka sa jej mierne triasla, keď sypala kryštáliky soli, aby vytvorila kruh. Zahanbene sa začervenala, keď videla, aký je krivý. Čo ak predsa len ešte nie je pripravená?

Riaditeľkina prísna tvár nepatrne zmäkla. „Vieš, prečo som sa rozhodla nechať si ťa, Elisabeth?“

Elisabeth zamrzla, dych sa jej zasekol v hrudi. Riaditeľka ju nikdy neoslovovala krstným menom, len priezviskom, Scrivenerová, alebo niekedy len „učnica“, v závislosti od množstva problémov, v ktorých sa práve nachádzala – a často ich bývalo naozaj požehnané. „Nie, pani riaditeľka,“ odvetila.

„Hmm. Spomínam si, že zúrila búrka. V tú noc boli grimoáre nepokojné. Robili taký hluk, že som takmer nepočula klopanie na vchodové dvere.“ Elisabeth si scénu poľahky predstavila. Dážď bičuje okenné tabule, knihy kvília, vzlykajú a lomozia v putách. „Keď som ťa našla na schodoch a vzala ťa dovnútra, bola som si istá, že sa rozplačeš. No ty si sa obzerala okolo seba a začala si sa smiať. Nebála si sa. V tej chvíli som vedela, že ťa nemôžem poslať do sirotinca. Patríš do knižnice rovnako ako hociktorá kniha.“

Elisabeth ten príbeh už počula, ale len od svojho tútora, nikdy nie od samotnej riaditeľky. Jedno slovo jej živo rezonovalo v mysli: *patríš*. Šestnásť rokov čakala, aby to slovo počula, a zúfalo túžila, aby to bola pravda.

V tichosti bez dychu sledovala, ako riaditeľka vzala do ruky zväzok kľúčov a vybrala spomedzi nich ten najväčší, taký starý, že ho hrdza zmenila takmer na nepoznanie. Riaditeľkina nostalgická chvíľka očividne pominula. Elisabeth sa upokojovala tým, že si v duchu opakovala sľub, ktorého sa držala už odnepamäti. Jedného dňa sa aj ona stane strážkyňou. A riaditeľka na ňu bude hrdá.

Keď sa truhlica so škripotom otvorila, soľ sa zošuchla na stôl. Kryptu prenikol zápach zhnitej kože, taký prenikavý, až ju takmer naplo.

Vnútri ležal grimoár. Hrubý zväzok s rozstrapkanými žltými stranami stlačenými medzi doskami z mastnej čiernej kože. Vyzeral by celkom obyčajne, keby nebolo vydutých výčnelkov na väzbe. Pripomínali obrovské bradavice alebo bubliny na hladine smolového jazierka. Mali veľkosť sklenej hracej guľky, boli ich tam desiatky a deformedovali takmer každý centimeter koženej väzby.

Riaditeľka si natiahla ťažké rukavice potiahnuté železom. Elisabeth rýchlo nasledovala jej príklad. Keď riaditeľka vybrala knihu z truhlice a položila ju do kruhu zo soli, Elisabeth si zahryzla zvnútra do líca.

V okamihu, keď ju riaditeľka položila, výčnelky na obale sa otvorili. Neboli to bradavice, ale oči. Oči všemožných farieb, podliate krvou, prevracali sa, ich zreničky sa rozširovali a scvrkávali na malinké bodky, zatiaľ čo sa grimoár zmietal v riaditeľkiných rukách. Riaditeľka zaťala zuby a nasilu knihu otvorila. Elisabeth sa automaticky načiahla, aby ju na jednej strane prichytila. Cez rukavice cítila, ako sa koža myká a dvíha. Zúrivá. Živá.

Tie oči neboli výsledkom nejakého kúzla. Boli skutočné, dávno vytrhnuté z ľudských lebiiek, obetované s úmyslom vytvoriť zväzok taký mocný, aby skrotil kúzla vpísané do jeho stránok. Dejiny hovoria, že väčšina obetí nebola dobrovoľná.

„*Knihá očí*,“ prehovorila riaditeľka úplne pokojným hlasom. „Obsahuje kúzla, ktoré čarodejníkom umožňujú siahnuť do mysli iných ľudí, čítať ich myšlienky, ba dokonca ovládať ich konanie. Povolenie čítať ju získala, našťastie, len hŕstka čarodejníkov v celom kráľovstve.“

„Prečo by ju niekto chcel čítať?“ vyhrkla Elisabeth, skôr ako si stihla zahryznúť do jazyka. Odpoveď bola zjavná. Čarodejníci boli od prírody zlí, skazení démonickou mágiou, ktorú ovládali. Keby nebolo reforiem, podľa ktorých bolo nelegálne, aby čarodejníci viazali knihy časťami ľudských tiel, grimoáre ako *Knihá očí* by neboli také mimoriadne vzácne. Čarodejníci sa za tie roky bezpochyby pokúsili knihu kopírovať, ale jej kúzla nebolo možné zapísať použitím bežných materiálov. Ich magická moc by atrament aj pergamen okamžite premenila na popol.

Na Elisabethino prekvapenie riaditeľka vzala jej otázku vážne. No keď odpovedala, nepozerala sa na ňu, ale sústredene prevracala strany a kontrolovala, či počas cesty nedošlo k nejakému poškodeniu. „Môžu nastať chvíle, keď sú takéto kúzla nevyhnutné, bez ohľadu na to, aké sú zlé. Voči nášmu kráľovstvu máme obrovskú zodpovednosť, Scrivenerová. Keby sa tento grimoár zničil, jeho kúzla by boli navždy stratené. Je jediný svojho druhu.“

„Áno, pani riaditeľka.“ Tomu rozumela. Strážcovia chránili grimoáre pred svetom a rovnako tak chránili aj svet pred grimoármi.

Keď riaditeľka prestala obracať stránky a sklonila sa, aby preskúmala škrvrnu na jednej z nich, Elisabeth stuhla. Prevoz grimoárov vysokých tried so sebou niesol riziko, keďže akékoľvek náhodné poškodenie mohlo vyvolať ich premenu na zlotvora. Skôr ako ich zavreli do krypty, museli ich dôkladne skontrolovať. Elisabeth si bola istá, že niekoľko očí vykúkajúcich spod obalu mierilo priamo na ňu a sršala z nich ľstivosť.

Vedela, že by sa ich pohľadu mala vyhnúť. Snažila sa rozptýliť tým, že sa zadívala na stránky knihy. Niektoré vety boli napísané v austermeerčine alebo tiež v starom jazyku. No iné boli naškrabané v enochiančine, jazyku čarodejníkov, jeho zvláštne zubaté runy sa na pergamene trblietali ako tlejúce uhlíky. Tento jazyk sa mohol naučiť len ten, kto sa spoločoval s démonmi.

Už len keď sa na tie runy pozerala, cítila, ako jej srdce pulzuje až v spánkoch.

„*Učnica...*“

Šepot sa jej vplazil do mysle, cudzí a nečakaný ako studený a slizký dotyk ryby v hĺbinách rybníka. Elisabeth sa mykla a zdvihla pohľad. Ak riaditeľka hlas tiež počula, nijako to nedala najavo.

„*Učnica, vidím ťa...*“

Elisabeth zalapala po dychu. Poslúchla riaditeľkinu radu a snažila sa hlas ignorovať, no keď na ňu hľadelo toľko očí sršiacich zlovestnou inteligenciou, pripadalo jej nemožné sústrediť sa na niečo iné.

„*Pozri sa na mňa... pozri sa...*“

Pomaly, ale isto, akoby ju priťahovala neviditeľná sila, Elisabeth začala pohľadom kĺzať smerom dole.

„Tak,“ ozvala sa riaditeľka. Jej hlas znel tlmene a skreslene, akoby rozprávala pod vodou. „Skončili sme. Scrivene-rová?“

Keď Elisabeth neodpovedala, riaditeľka zaplesla grimoár a umlčala tak jeho šepot. Elisabeth sa rýchlo spamätala. Prudko sa nadýchla, tvár jej horela od poníženia. Vytreštené oči zlostne preskakovali z nej na riaditeľku.

„Výborne,“ zhodnotila riaditeľka. „Vydržala si oveľa dlhšie, ako som očakávala.“

„Skoro ma dostal,“ zašepkala Elisabeth. Ako jej mohla riaditeľka gratulovať? Pokožku mala lepkavú od potu a v studenej krypte sa začala triasť.

„Áno. Presne to som ti dnes večer chcela ukázať. S grimoármi to vieš, máš s nimi blízky vzťah, aký som ešte u žiadneho učňa nevidela. Ale napriek tomu sa ešte musíš veľa naučiť. Chceš sa stať strážkyňou, či nie?“

Keď Elisabeth riaditeľke potichu odpovedala, vyznelo to ako vyznanie, ktoré vyslovila pred svedkami v podobe anjelov na stenách. „Nič iné som si nikdy nepriala.“

„Nezabúdaj, že sa pred tebou otvárajú mnohé cesty.“ Pokrivená jazva dodávala riaditeľkiným perám takmer smutný výraz. „Skôr ako sa rozhodneš, uisti sa, že život strážkyne je to, po čom skutočne túžiš.“

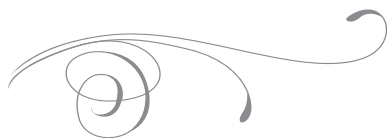
Elisabeth prikývla, neschopná ďalších slov. Ak skúšku úspešne zvládla, nerozumela, prečo jej riaditeľka radila, aby prehodnotila svoj sen. Možno sa v nejakom inom smere prejavila jej nepripravenosť. V tom prípade sa jednoducho bude musieť viac snažiť. Ostával jej ešte rok, kým dosiahne sedemnást rokov a bude sa môcť uchádzať o výcvik v Kolégiu. A za ten čas sa musí ukázať a získať riaditeľkin súhlas. Len dúfala, že to bude stačiť.

Spolu nasilu vopchali grimoár späť do truhlice. V okamihu, keď sa dotkol soli, prestal sa vzpierať. Oči sa vyvrátili dohora, takže im bolo vidieť bielka, potom ochabli a ostali zatvorené. Do hrobového ticha v krypte sa ozvalo plesnutie

veka na truhlici. Truhlica sa neotvorí celé roky, možno desaťročia. Kniha je v nej bezpečne uložená. Už viac nepredstavovala hrozbu.

No Elisabeth nevedela dostať z hlavy ten hlas a nemohla sa striasť pocitu, že Knihu očí nevidela naposledy – a kniha nevidela naposledy ju.

DVA

Elisabeth sa oprela na stoličke a kochala sa výhľadom spoza svojho stola. Preradili ju na oddelenie prevozov na tretie poschodie, odkiaľ sa jej naskytl pohľad na celé átrium knižnice. Cez rozetové okno vysoko nad hlavným vchodom prúdilo dnu slnečné svetlo a lámalo sa na odtiene rubínovej, zařirovej a smaragdovej a poskakovalo po bronzovom zábradlí kruhových balkónov. Police s knihami sa týčili dovysoka ku klenutému stropu o šesť poschodí vyššie, dvíhali sa okolo átria ako poschodia svadobnej torty či tribúny kolosea.

Vo veľkom priestore sa ozýval šepot, kde-tu prerušený zakašľaním či chrápaním. Väčšinu zvukov však nevydávali knihovníci odetí v modrom, ktorí sa prechádzali tam a späť po vydláždenej podlahe átria. Vydávali ich čarodejnícke knihy – grimoáre – mumľajúce potichu na policiach.

Elisabeth sa nadýchla a plúca jej naplnila sladká vôňa pergamenu a kože. Zrnká prachu sa vznášali rozptylené v lúčoch slnečného svetla, nehybné ako úlomky zlata uväznené v živici. Na jej stole ležali vratké kopy papierov, hrozilo, že už-už spadnú a pochovajú ju pod záplavou zabudnutých žiadostí o prevoz.

Neochotne sa donútila obrátiť pozornosť k vysokým hro-

madám papierov. Veľknižnica v Summershalle patrila medzi šesť veľknižníc v kráľovstve. Od najbližších susedov, rovnomerne rozmiestnených v kruhu po celom Austermeeri, ju delili celé tri dni cesty. Knižnice spájali s hlavným mestom, ležiacim uprostred, takzvané atramentové cesty, ktoré pripomínali spice kolesa. Preväžať grimoáre medzi jednotlivými knižnicami niekedy predstavovalo dosť ošemetnú záležitosť. Niektoré zväzky prechovávali voči sebe takú mocnú nevraživosť, že museli byť od seba vzdialené niekoľko míľ, inak začali kvíliť alebo rovno vzbĺkli. V pustatine uprostred Wildmarchu sa dokonca nachádzal kráter veľkosti domu – na tomto mieste sa totiž dve knihy dostali do rozporu vo veci divotvornej doktríny.

Ako učnica mala Elisabeth na starosti schvaľovanie prevozov kníh prvej až tretej triedy. Klasifikácia grimoárov na desaťbodovej škále naznačovala stupeň rizika spojený s knihou, pričom všetky knihy od štvrtej triedy vyššie vyžadovali špeciálne väzníacie opatrenia. V samotnom Summershalle sa nenachádzalo nič nebezpečnejšie ako trieda osem.

Zatvorila oči a siahla po papieri navrchu kopy. *Knockfeld*, hádala, mysliac na severovýchodného suseda Summershallu.

Ale keď papier otočila, ukázalo sa, že ide o žiadosť z Kráľovskej knižnice. Nič prekvapivé, keďže práve tam smerovali dve tretiny všetkých prevozov. Jedného dňa si možno Elisabeth pobalí svoj majetok a tiež tam pocestuje. Kráľovská knižnica stála priamo v srdci hlavného mesta na spoločnom pozemku s Kolégiom, takže chvíle, keď by ju nezamestnával výcvik strážcov, by využívala na prechádzky po jeho chodbách. Predstavovala si, že sa tiahnu celé míle do diaľky, lemujú ich knihy, spojovacie chodbičky a tajné miestnosti, ktoré ukrývajú všetky tajomstvá vesmíru.